Noviny boháčskou elitou nenávidených a obávaných

ŽERME BOHATÝCH

ŠPECIÁLNE VYDANIE

VYDÁVA PRIAMA AKCIA - SLOVENSKÁ SEKCIA MEDZINÁRODNEJ ASOCIÁCIE PRACUJÚCICH * JÚN 2003 * ROČNÍK 3 * DOBROVOĽNÝ PRÍSPEVOK

V solidarite so zamestnancami školstva!

My, PRIAMA AKCIA – slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich, vyjadrujeme podporu boju radových zamestnancov školstva!

Prijmi, prosím, toto symbolické vyjadrenie solidarity so štrajkom z piatku 20. júna 2003, ktorý, dúfame, bol len prípravou na skutočne vážne priame akcie v septembri. Snahu neotvoriť v septembri školy vítame ako pracujúci, študenti, nezamestnaní a v neposlednom rade, ako budúci rodičia, ktorým záleží na stave školstva! Stojíme na strane radových členov odborov. Pokiaľ to naše možnosti dovolia, budeme tu, aby sme pomohli. Tak ako príklad železničiarov, dúfam, že aj príklad vašej priamej akcie, nás obohatí a dá nádej v to, že naši kolegovia a kolegyne, všetci pracujúci, študenti, nezamestnaní či dôchodcovia, sa po dlhej dobe ticha konečne začnú brániť proti útokom vlády a zamestnávateľov.

Dúfame, že aj nám sa týmto spôsobom podarí dať aspoň malý kúsok nádeje vám.

V solidarite, Priama Akcia

- slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich (PA-MAP), 26. júna 2003

ŠTRAJK áno! Ale nie hocijaký

20. 6. sa uskutočnil jednodňový protestný štrajk učiteľov, ktorého dôvodom bolo oficiálne neplnenie kolektívnej zmluvy na rok 2003 a zmena v zákone o verejnej službe. Organizátorom štrajku bol Odborový zväz školstva a vedy spadajúci pod KOZ. Súbežne prebiehal i výstražný štrajk zamestnancov verejnej správy. Príprava, priebeh a načasovanie však urobili z tejto akcie to, čo sa dalo očakávať – frašku.

1) Dôvod štrajku bol nedosta**č**ujúci. Obmedziť vyjednávanie a následnú akciu na otázku 13. platov v školstve iba postavilo učiteľský stav do svetla, v ktorom už pre väčšinu pracujúcich je a to do svetla parazitujúcej intelektuálnej skupiny nič nerobiacich zakomplexovaných darmožráčov, ktorí neustále vykrikujú o platoch, na ktoré, vzhľadom k ich pracovným podmienkam, nemajú nárok.

Situácia v školstve vyžaduje celonárodný štrajk požadujúci radikálne ukončenie podfinancovania celého rezortu, nie ani tak v záujme učiteľov, ale v záujme žiakov. Učiteľské mzdy musia byť iba jednou z požiadaviek. Štrajk musí byť odôvodnený komplexne a sprevádzaný akciami, ktoré nielen že budú namierené proti vláde, ale zároveň budú prezentovať ostatným pracujúcim obraz pomerov v školstve. Bez tohoto nie je možné počítať s úprimnou solidaritou ostatných, hlavne výrobných odvetví. Čas na parciálne problémy ako je nedodržiavanie kolektívnej zmluvy už dávno vypršal. Odboroví bossovia školstva to iba asi nepochopili.

2) Na**č**asovanie tejto akcie bolo absolútne nevhodné. 20. 6. už končí školský rok a preto akákoľvek nátlaková akcia v tomto termíne nie je nátlakovou. Aparátnici na ministerstve sa mohli len smiať a médiá dostali opäť, čo chceli. Celá akcia bola iba mútením vody zo strany odborových funkcionárov. Čo je však ešte dôležitejšie, s týmto termínom nesúhlasili ani samotní učitelia a názorová podpora bola nulová. Štrajku sa síce zúčastnila drvivá väčšina škôl, avšak už iba zo zotrvačnosti, alebo preto, že učitelia už pristúpia na akúkoľvek formu protestu. Ak má byť akcia naozaj nátlaková musí byť zorganizovaná a koordinovaná v takom termíne, ktorý naozaj ohrozí činnosť štátu a postaví vládu pred skutočný problém. Štrajkovať sa malo buď počas maturít, čo by vyvolalo naozaj kolaps a skutočné prerušenie výchovno-vzdelávacieho procesu v celom štáte, pretože by do problému zatiahlo aj vysoké školy, alebo na začiatku školského roka. Niektoré samosprávy napr. plánujú v septembri školy neotvoriť, pokiaľ štát nevyrovná pohľadávky.

3) Politická zodpovednos**ť**. Problémy školstva sa neriešia už 14 rokov. Ak by mal štát vynaložiť dnes na školstvo peniaze, ktoré naozaj chýbajú (rekonštrukcie, pomôcky, nábytok, výpočtová technika) tak by nastal celkový hospodársky kolaps. Za situáciu v rezorte môžu všetky vlády. Ale hlavne za ňu môžu učitelia, ktorí boli neustále voči vládam lojálni. Ako tzv. intelektuálna elita, učitelia aktívne podporovali a dodnes podporujú politické strany skoro 100 % účasťou vo voľbách, neustále sú aktérmi politických hrátok. Drvivá väčšina učiteľov napríklad v posledných voľbách volila strany dnešnej vlády. Učitelia musia pochopiť, že ak nepreberú politickú zodpovednosť za svoj rezort nič nedosiahnu. Ak sa nechajú zapliesť do politických hier budú tam, kde sú. Protest a nátlak na vládu musí vychádzať zdola od ľudí z praxe iniciovaním lokálnych štrajkov, hoci i štrajkov jednej školy. Učitelia sa už nemôžu spoliehať, že dobrým zahlasovaním v parlamentných voľbách zmenia svoj osud a ani na to, že odboroví predáci za nich všetko vybojujú. Školstvo síce tvorí jednotný rezort a systém, ale každá škola je v podstate samostatnou fabrikou iba so spoločným vlastníkom, takže netreba čakať na celorezortný štrajk, ale treba prebrať politickú zodpovednosť, komunikovať na pracovisku, prípadne zakladať zamestnanecké rady alebo nezávislé odborové zväzy a jednať.

Školstvo je časťou veľkého systému, ktorý nemožno reformovať. Je ho možné iba zničiť a postaviť nový. Preto i v školstve nemožno očakávať, že akákoľvek na vláde vynútená zmena môže naozaj zabezpečiť slušný život pracujúcim, ktorí v tomto odvetví pracujú. O to potrebnejšie je, aby sa samotní učitelia zamysleli akému režimu slúžia, akého systému sú súčasťou a ako sa im tento establišment odvďačuje. Pracujúci v školstve si musia už konečne položiť otázku či si ich poslušné mlčanie a pritakávanie tento režim zaslúži.

(st)

Autor je učiteľom na gymnáziu a členom Priamej Akcie-Bratislava

Kto nám pomôže?

POLITICI NIE SÚ NA NAŠEJ STRANE ...

Fungovanie sveta plne závisí od našej práce a my chceme len to, čo nám právom patrí - kontrolu nad tým, ako náš svet funguje. Politické strany ale nie sú prostriedkom ani spojencom k dosiahnutiu tohto cieľa. Nemôžu byť, keďže presadzujú opačné záujmy. Na celom svete hovoria jedinou rečou a tou je kapitalizmus.

Spoliehajú sa na to, že odborne znejúcimi rečami navodia dojem nevyhnutnosti riešení, ktoré vraj prinesú budúce zlepšenia. Vytvárajú v nás pocit, že sme hlúpi a nevidíme do celej hĺbky problému, lebo predsa je jasné aj poslednej babke, ako zle sa tu hospodári a ako sa to takto už ďalej nedá. Naznačujú že ich dokonca potrebujeme, aby spoločnosť vôbec fungovala. Blbosť! Ak im uveríme, sme len o krok bližšie k vlastnej záhube. Pretože, ak naše záujmy pod vplyvom autority týchto „odborníkov" začneme zmierňovať či dokonca priamo prejdeme na ich stranu, sme chytení do pasce obhajoby politiky obetovania sa. Ale kde je čo i len jediný príklad toho, že by sa obetovali aj oni?!

... ŽEBY ZAMESTNÁVATELIA? ...

Prečo by sme mali žiť v neustálej neistote a konfliktoch so zamestnávateľom? Prečo sa stále hádať o to, čo nám právom patrí bez diskusie? Prečo bojovať za vyššiu mzdu, keď o mesiac zdvihnú ceny? Aby sme potom zas bojovali o ďalšie zvýšenie miezd? To radšej zrušme systém, ktorý to dovoľuje a vytvorme nový, ktorý zodpovedá nám všetkým. Nie politikom a bohatým. Je to jednoduchšie.

Štyridsať rokov a dlhoročné skúsenosti našich predkov bolo potrebných na zrušenie jedného prehnitého a pre nás nespravodlivého systému. Prečo? Aby sme ho nahradili rovnako prehnitým a nespravodlivým systémom? Bude nám trvať ďalších štyridsať rokov, kým pochopíme, že toto sme tu nechceli? Kým pochopíme, že tento systém tu nie je pre nás, ale že nás len potrebuje, aby mal kto robiť na pohodlný život zamestnávateľov? Takáto predstava nás desí! Keď sa to dalo dokázať raz, dá sa to dokázať znova. Keď sa na smetisko dejín dala zmiesť totalita jednej strany, to isté sa musí dať urobiť aj s totalitou bohatých! Politici ani zamestnávatelia nám nikdy nepomohli a nikdy nám ani nepomôžu. To nie je zmysel ich existencie.

... TAK POTOM ODBOROVÍ FUNKCIONÁRI...

Odbory dnes prežívajú krízu. Aj kvôli neschopnosti hájiť záujmy pracujúcich z nich odišlo od roku 1990 okolo 1,5 milióna členov. Hoci podporujeme požiadavky odborárov, dnešným skostnateným odborom neveríme. Politika ich byrokratov úspešne premenila bojovnosť na vyjednávanie a zobrala potenciál priamej akcie z rúk pracujúcich. Tí sú takto vystavení vláde politikov z vlastných radov. Profesionalizácia odborových funkcionárov a hierarchia pozícií sú nepopierateľné fakty. Vytvorili byrokratickú elitu, ktorá si vo svojich teplých, členmi platených kancloch užíva mzdu vyššiu ako je (ach, tá sladká a nedosiahnuteľná) mzda priemerná. Kým oni sa bratríčkujú s manažérmi, členovia znášajú ponižovanie. A kým členovia čelia zlým pracovným podmienkam a hrozbám prepustenia, oni len prídu, poobzerajú, skonštatujú, že inak sa nedá, lebo sa treba obetovať za neskorší blahobyt blablabla a podpíšu naše prepustenie. Je x takýchto prípadov a s takýmto prístupom si môžu strčiť vianočné kolekcie a rekreácie do istého zadného otvoru. Tlmenie hnevu a odrádzanie od priamych akcií smerom k jednaciemu stolu je praxou. Profesionalizácia zas spôsobuje, že istí jedinci si mýlia činnosť v odboroch s kariérou a vzďaľujú sa bežným pracujúcim. Nemôžu čakať, že takýmto odborom budeme platiť členské.

Dnešné odbory uznávajú legitímnosť trhovej ekonomiky, resp. kapitalizmu. Uznávajú tak legitímnosť vykorisťovania človeka človekom a pohŕdajú hodnotou práce a človeka ako takého. My sme zatiaľ nútení byť poslušní šéfom pod hrozbou straty zamestnania a ohrozenia vlastného prežitia. Sme len súčiastkou v stroji na výrobu blahobytu našich šéfov a pánov. Riešenie odborov? Zmiernime bolesť, plátajme diery a robme sa, že sa hneď neotvára desať nových. Ďakujem, nechcem. Ako sa dá veriť podobným kecom, keď ťa na ulicu vykopne tvoj „partner" s nejakým tým miliónikom na účte, vilou, luxusným autom, zatiaľ čo ty si na podpore, s ktorej sa nedá ani vyžiť?

(dokončenie na nasledujúcej strane)

Zdá sa ti, že je ešte čo stratiť?

Sme v kritickej situácii. Mnohí z nás čelia existenčným problémom, ledva prežívajú, sú odkázaní na pomoc rodín a priateľov, majú problémy postarať sa o deti, platiť za služby, študovať...
Tvrdí sa nám z viacerých strán, že nemáme na to, aby sme reformy neprijali alebo ich oddialili. OK, ale ak je niečoho málo a ide o prežitie, tak by sa mal uskromniť skutočne každý. Zatiaľ sa tu ale uskromňujeme vždy len my! Niečo také ako „nemáme na to“ preto odmietame a považujeme za nezmysel a podlé klamstvo. Navyše, ak je niečoho málo, je nutné určiť si priority. Vláda to rieši šokovou terapiou, ktorú mnohí z nás už nemusia rozchodiť. Čo teda ešte chceme obetovať za nič?!

Odbory, to si ty! Alebo nie?...

Odbory vždy vznikali z potrieb obyčajných pracujúcich, ktorí z toho či iného dôvodu dokázali premeniť svoje zúfalstvo a hnev voči bohatým a mocným na niečo pozitívne. Sú najmocnejšou zbraňou pre akúkoľvek zmenu. Ako ale vyzerajú dnes? Jediná ich aktivita sa sústreďuje na stále rovnaké nudné protestné akcie s kritickými prejavmi odborových zástupcov, ktorí vždy len skonštatujú našu zlú situáciu. Nijako nám nepomohli, nepomáhajú a ani nepomôžu. Pohrozia päsťami a nadšene budú dúfať, že čoskoro si sadnú za rokovací stôl s ľuďmi, ktorí sa aj pri všetkej úcte nedajú nazvať inak ako profesionálnymi klamármi, parazitmi a zlodejmi. Nie, nemysli si, že ťa týmto chceme uraziť či zosmiešniť.

Čas prehodnotiť stratégiu

Hoci vyjadrujeme svoju solidaritu boju zamestnancov školstva, nemôžeme prehliadať fakt, že stratégia dnešných odborov sa opiera skôr o veľké slová, menej už o priame činy.
Máme za to, že odborárom i neorganizovaným pracujúcim patria všetky plody ich práce a dôstojnosť, o ktorú, žiaľ, v súčasnosti kúsok po kúsku prichádzajú. O tom niet najmenších pochýb. Čo nás ale núti hlbšie premýšľať, je hlavne otázka, ako sa dostať z tohto stavu tlačiaceho nás stále viac na sociálne dno. Na ňu priamo nadväzuje iná zásadná otázka - je stratégia dnešného odborového hnutia skutočne zárukou naplnenia našich požiadaviek?

Odborár, nepros! Ber si, čo ti patrí!

Štrajk a iné formy priamych akcií sa ukazujú ako jediná rozumná odpoveď na sociálnu situáciu na Slovensku. Tu skutočne nejde o nejaké prosby. Tu si treba brať to, na čo má človek oprávnený nárok. Ako sa to robí nedávno ukázali železničiari, ktorí však svoj boj vzdali príliš skoro, poddali sa a nechali svoju zlosť rozplynúť v právnych naťahovačkách. Podporujeme akýkoľvek štrajk, ktorý vzíde z potrieb radových členov a dúfame, že aj ten v školstve nielenže sa naozaj uskutoční, ale dosiahne vysokú mieru solidarity a komunikácie! Ak to bude v našich silách, radi pomôžeme alebo poradíme.

Ako sa zorganizovať

V prvom rade, je potrebné dávať si pozor na princíp zastupovania, ktorý je typický pre parlamentnú demokraciu. Na ňom fungujú aj odbory a je priam receptom na zradu zo strany tých, ktorí dostanú moc rozhodovať o nás za nás. Toto je asi najväčšia slabina každej organizácie a každého štrajku, ktorý vedú odbory, ktoré nie sú pod kontrolou radových členov. V rámci existujúcich strnulých odborárskych štruktúr je ťažké vyhnúť sa tomuto princípu, predsa však je niekoľko krokov počas organizovania, ktoré by sa mali dodržať:

Zvolanie zhromaždenia zamestnancov

Prostredníctvom letákov alebo plagátov iniciujte zhromaždenie zamestnancov. Spoločne vytvorte mechanizmus rozhodovania, ktorý nedovolí vzniknúť byrokracii a zhromaždiť tak v rukách byrokracie moc ukončiť štrajk a rozhodovať o vás bez vás. Všetky rozhodnutia by mali byť odsúhlasené zhromaždeniami všetkých štrajkujúcich! Na zhromaždeniach by sa mali spísať konkrétne požiadavky a byť zhromaždením odhlasované.

Vytvoriť štrajkový výbor

Bude tvorený zvolenými delegátmi, ktorí sa, mimo iné, budú účastniť stretnutí so zamestnávateľom. Delegáti majú imperatívny mandát. To znamená, že sú bez výkonnej moci, nesmú jednať vo svojom mene, iba v mene tých, ktorí ich vybrali. Sú len prostredníkmi. Takto sa zabezpečí kontrola zo strany zamestnancov a výrazne obmedzí až eliminuje možnosť zrady. Každé rozhodnutie sa musí prehodnotiť na najnižšej úrovni zhromaždením všetkých pracujúcich. Teda nie hra na politikov a voličov, ale skutočná priama demokracia zdola.

Koordinácia akcií

Na všetkých úrovniach a vo všetkých odvetviach, ak ide o generálny štrajk. A ten je najefektívnejší. Koordináciu zabezpečia mandátovaní delegáti. Nezabúdať ani na študentov, nezamestnaných či dôchodcov. Aj ich požiadavky by mali byť vypočuté a pripojené k ostatným. O to väčšia je šanca na podporu z ich strany. V solidarite je sila! Je potrebné získať podporu všetkých pracujúcich z odvetví závislých na školstve a vyzvať ich k solidárnemu štrajku. Pod takýmto tlakom je vláda prinútená k väčším ústupkom!

Udržanie nepretržitej propagácie

Plagáty, letáky, noviny, internet a ďalšie prostriedky komunikácie nesmú slúžiť len na vnútorné potreby, ale hlavne na neustále informovanie ľudí mimo pracoviska. Na komerčné a štátne médiá sa nedá spoliehať.

Konaj lokálne, mysli globálne

Toto známe heslo ekológov je viac než výstižné pre každú odborársku činnosť. Boje, ktoré vedieme sú len malou časťou reakcií na systém, ktorý nás núti bojovať, resp. brániť sa. Tým systémom je kapitalizmus a zastupiteľská demokracia, ktoré nedokážu naplniť túžby po dôstojnom živote. Preto, zatiaľ čo bojujeme proti lokálnej nespravodlivosti, uvedomme si, že je to len časť širšieho problému. A ak bojujeme lokálne a myslíme globálne, sme na najlepšej ceste, ako dosiahnuť zmeny práve v globálnom meritku.

Michal Tulík

... KTO TEDA?
Jedine radoví členovia odborov bez platených byrokratov a karieristov a s demokratickými rozhodovacími mechanizmami. Toto je jediná záruka rázneho a efektívneho bránenia záujmov. Najefektívnejšou zbraňou je kolektívna priama akcia spojená s jednotou a solidaritou. O tom sú dejiny hnutia práce. I keď väčšinou išlo o ilegálne akcie, mocní ich časom museli pod tlakom prijať. Za všetky príklady stačí spomenúť (ach, ten sladký a nedosiahnuteľný) 8-hodinový pracovný deň. Nebyť série ilegálnych celonárodných štrajkov poznačených krvavými stretmi s políciou, nikdy by tu nebol.
Každopádne, odbory rozhodne potrebujeme. Nie však s takou politikou, aká sa presadzuje dnes. Odbory musia byť bojovné. A nielen to, nesmú sa uspokojiť s bojom za zlepšenie nášho postavenia. Stále je tu systém, ktorý nám bráni v plnohodnotnom a dôstojnom živote a opakujúcimi sa krízami nás tlačí k zemi. Neveríme v jeho reformu, môže byť jedine odstránený a nahradený iným, spravodlivejším. Práve toto vyjadruje záujmy a túžby po kontrole nad vlastnými životmi.

Sociálne partnerstvo?

Neveríme v inštitúciu sociálneho partnerstva. Čo to vlastne je? Znie to ako sociálna prostitúcia. A ono to aj sociálna prostitúcia je. Fuj. Dostaneme zaplatené za to, že sa na nejaký čas predáme šéfovi. Šéf sa na nás vyriadi a my nemôžeme robiť nič iné ako predstierať, že sa nám to ešte páči. Inak by sme prišli o kšeft. Šéf má pritom z toho ďaleko väčší pôžitok ako my. A to nás hnevá. Prečo by sme aj my nemohli dôjsť k úplnému uspokojeniu? A ak na nás šéf nemá chuť, tak sa jednoducho opäť ocitáme na ulici a ponúkame sa na predaj iným šéfom. To je skutočne vizitka civilizovanej spoločnosti.
Ak súhlasíme so sociálnym partnerstvom, rezignovali sme na vlastnú dôstojnosť a súhlasíme zároveň so skutočnosťou, že naše postavenie v spoločnosti je postavením sociálnych prostitútok. Nikto nás nepresvedčí o skutočnosti, že okrem prostituovania je medzi nami a zamestnávateľmi ešte nejaký iný vzťah. Že sme partnermi? Potom to musí byť už naozaj dosť zvrátený vzťah, keď si za to platíme. Potom nás náš zamestnávateľský partner zneužíva len kvôli peniazom, ktoré z nás vytiahne a to je zároveň dôvod a najvyšší čas takýto vzťah ukončiť raz a navždy.
Sme si vedomí, že v súčasnom systéme zvanom kapitalizmus sme na prostitúciu odsúdení, ak chceme prežiť. Budeme sa proti nemu búriť a žiadať lepšie podmienky pre našu prostitúciu. No za žiadnych okolností sa nemienime zmieriť s predstavou, že ostaneme prostitútkami na celý život. Takú antikoncepciu ešte nevymysleli, aby sme sa tomu dobrovoľne podriadili. Nie sme žiadnymi sociálnymi partnermi. Ak áno, tak potom prečo mimo milión iných dôvodov sa boháči sťahujú z našich štvrtí a budujú svoje bohácske vilové osídlia mimo nás? Prečo tá sociálna diferenciácia?
My už nemienime viac prostituovať. Chceme stabilný vzťah. Nemáme v úmysle celý život pracovať pre krajšie dnešky kapitalistov a ešte krajšie zajtrajšky nás samotných. Náš zajtrajšok nikdy nepríde, pretože vždy ostane len nesplniteľným zajtrajškom. Kdežto dnešok si už užívajú boháči. Chceme oslobodiť našu prácu od týchto parazitov! Chceme oslobodiť prácu od jej výhradne ekonomického charakteru, ktorý jej dali práve títo paraziti, čím nám ju celkom slušne znechutili a odcudzili. Nechceme, aby sa práca stala len zdrojom prežitia. Chceme pracovať pre spoločnosť, pre potreby nás všetkých a nie zisky bohášskej menšiny. Spoločenské bohatstvo musí byť prerozdelené spravodlivo medzi všetkých členov spoločnosti. Žiadne určovanie zamestnávateľmi, koľko kto dostane. Chceme sa vyjadrovať nielen k životu na ulici, ale aj na pracovisku. Sme to my, kto produkuje spoločenské bohatstvo a sme to my, kto má plné právo určiť, ako ho prerozdeliť v spoločnosti. My nepotrebujeme politikov a zamestnávateľov. To oni potrebujú nás!

Kto je PRIAMA AKCIA?

PRIAMA AKCIA je iniciatívou za vytvorenie nezávislého odborového zväzu. Sme členskou sekciou Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich, ktorá združuje odborové zväzy a propagačné skupiny z 15 krajín sveta.
Naše skúsenosti a poznanie nás prinútili zavrhnúť dôveru politikom i odborárskym šéfom a hľadať účinnejšie spôsoby presadzovania našich záujmov. Naučili sme sa a stále sa učíme veriť vo vlastné sily. Nie sme žiadni noví vodcovia, nemáme recept na hotové riešenia. Netvrdíme, že máme absolútnu pravdu. Chceme sa len vyjadriť. Nehovoríme v nikoho mene. Iba v mene nás samotných. Tvrdíme, že sa nedá čakať, až niekto príde, vypočuje nás a splní, čo chceme. My sami sa spoločne musíme vyjadrovať k veciam, ktoré sa nás týkajú.
Rozhodli sme sa organizovať, pretože v organizácii vidíme najlepšiu formu hájenia a presadzovania svojich práv. To neznamená, že budeme stáť v brutálnej zime o šiestej ráno pred podnikmi a rozdávať bulletiny. Sme tiež len ľudia. Na to sú tu jehovisti. Neznamená to ani, že sa neustále musíme stretávať a baviť sa o politike. Že náš život bude 100 % politický. Prebúdzať sa, vstávať, pracovať, ísť na potrebu a zaspávať s politickou knižkou v ruke - to nie! To si nechajte pre boľševikov. Nemusíme prečítať tonu kníh, aby sme zistili, že sa máme zle. Ale keď bude treba vyjadriť solidaritu a pomôcť a brániť svoje právo, tak tam jednoducho budeme. Ovšem, ak nezaspíme.
Nepreberáme model organizácie, ktorý produkuje našu nespokojnosť. Ak požadujeme spravodlivosť a skutočnú priamu demokraciu, tak nemôžeme vytvoriť organizáciu, ktorá vlastnými organizačnými štruktúrami bráni spravodlivosti a priamej demokracii. Nemáme žiadnych byrokratov, ani politikov, ktorí rozhodujú o nás bez nás. Odmietame centralistický systém práce. Nemienime si kopať vlastný hrob. Všetci sme radovými členmi a zásady, ktorých sa držíme, ani nedovoľujú opak. Začíname od základu. Už dnes sa riadime medzi sebou tým, čo požadujeme. Prijali sme štruktúru, kde rozhodnutia sú vyjadrením kolektívnej vôle, vyjadrením názoru nás všetkých, nie elity na špičke. Samospráva a priama demokracia zdola sa takto stávajú realitou, v ktorej sa tu a teraz stávame pánmi svojich životov, rozhodujeme o veciach, ktoré sa nás týkajú a učíme sa ako spravovať vlastné záležitosti a výrobu. Len tak môžeme dosiahnuť skutočné a trvácne zlepšenia.

- uvedený text je výňatkom z Manifestu Priamej Akcie

Ak máš záujem o informácie o našej činnosti a publikácie nás kľudne kontaktuj. Určite vieš o úspešných, ale aj neúspešných konfliktoch so zamestnávateľom. Napíš nám o nich! Nenechávaj si životne dôležité skúsenosti a boje pre seba. A určite nie tie, kedy si/ste šéfa vytočili do nepríčetnosti :-) Radi ich uverejníme v našich novinách Žerme Bohatých. Vytvorme informačnú sieť, ktorá spojí ľudí s podobnými problémami, ktorí majú dosť neefektívneho vyjednávania.

Zdroje inšpirácie

ŽERME BOHATÝCH 1 - 2001, A3, 4 strany. Informačná Guerilla, Svedectvo z protestov v Janove, O prípade zadržaných Slovákov po protestoch proti G8, Sarkasticky o polícii... ŽERME BOHATÝCH 2 - 2001, A3, 8 strán. Čo všetko sa stalo 11. 9., Sociálnu spravodlivosť, nie sociálny zmier, Ľudová rozprávka o politike, Predpoveď počasia – veľa zbytočného kriku, Treba (kričať?) zrozumiteľnejšie, Najprv do nás kopú, potom na nás pľujú, Keď sa my naserieme, oni sa z toho poserú, West extra dávka trochu inak, Rozhovor s kapelou Chumbawamba, Manifest Priamej Akcie... ŽERME BOHATÝCH 3 - 2002, A3, 4 strany. Prvý máj - čas na zmenu, Neonacisti z Nového Slobodného Slovenska, Argentína – kríza a odpor, Učitelia ako ovce, Ešte sa stretneme, ty debil, Ó bože, oni to opäť dokázali, FC St. Pauli, Z aktivít sekcií MAP... ŽERME BOHATÝCH 4 - 2002, A3, 6 strán. Sme na jednej lodi a veríme vo vlastné sily, Poľský hospodársky zázrak v ruinách, Ombudsman "radí", Prečo nevolíme vodcov, Chudobným bral, bohatým dával, Zákaz odborov, stres, nízke mzdy - McDonald´s je skrátka fajn, Mladí, neskúsení... a odvážni!, Zrazení k zemi a vinní, V EÚ či mimo - kapitalizmus nekončí, Talianski radoví odborári v generálnom štrajku, Jeden deň 24 ročného starca, Keď fízel bije fízla, Nie podpore fašistov, Začína to nevinne, Výňatok z Manifestu Antifašistickej Akcie Bratislava, Správa o prednáške PA v Trnave, Informácie o Červeno-Čiernej Distribúcii a Čiernom Kríži... ŽERME BOHATÝCH 5 - 2003, A3, 12 strán. Ako prílohu obsahuje dva špeciálne vydania ŽB z doby štrajku železničiarov. Obsah: Z hlavných správ sa nedozvieš, že...; Všetko je raz prvýkrát – história okupačného štrajku pracujúcich korporácie Newell, ktorým pomáhali kolegovia z francúzskej CNT-MAP, Železničiari písali históriu: Štrajk ukázal správny smer – analýza, Komentáre: Ďalší deň 24-ročného starca..., Snažíme sa im to však znepríjemňovať, Ste chorí? Ok, ale máte na to?; Novela zákonníka práce - vitaj v kapitalizme 21. storočia, Vojna v Iraku - O čo ide a ako ju ochromiť, Ostaneme len ovcami alebo dáme svojmu životu zmysel?; CD, *.mp3, *.divx, *.mpeg a tie ďalšie alebo Kultúra pre nás, nemajetných); Antifašizmus: Mor sa šíri... Plus komixy, fotky, obrázky. DES PATCHRIDER „KURÝŘI JDOU DO BOJE– ODBOROVÝ SVAZ KURÝRSKÝCH SLUŽEB 1989-92“ - 2001, A5, 28 strán. Jedna malá veľká skúsenosť britských pracujúcich, ktorí sa rozhodli sami sa zorganizovať, bojovať za svoje práva, zažiť čo všetko to obnáša a okoreniť následne to všetko srdečným zmyslom pre humor... Spôsob, akým je táto brožúra písaná ju robí jednou z najlepších vôbec. ÚVOD DO FORIEM PRIAMYCH AKCII PRACUJÚCICH (vrecková príručka pre naštvaných pracujúcich) - 2002, A5, 16 strán. Stručný opis druhov priamych akcií a príklady z praxe, Štrajk dobrou pracou, Maródka, Normálny štrajk, okupácie a štrajky v sede, Poškodzovanie, Spomalenie, Solidarita, Práca podľa pravidiel, 12 spôsobov ako si zlepšiť robotu... GRAHAM PURCHASE “ANARCHIZMUS A EKOLÓGIA” - 2002, A5, 160 strán. Nesmierne cenný a významný úvod do problematiky ekológie a anarchizmu prostredníctvom kapitol ako Komunita a ekologický región, Princíp bioregionálnej federácie, Anarchizmus, teória chaosu a metafyzika prírody, Anarchosyndikalizmus, technológia a ekológia, Anarchizmus, ekológia a ľudská populácia, Sociálna ekológia, Feminizmus, Práva zvierat, Mikrostatok, ekonómia a ekológia, Divočina, Sebaobrana komunity, Praktická cesta k anarchistickej spoločnosti atď. PAUL AVRICH “KRONŠTADT 1921” - 2002, A5, 236 stran. Posledný veľký boj ruských pracujúcich proti teroru štátostrany, Historické súvislosti, Vojnový komunizmus, Leninizmus atd. Po dielach od N. Machna a P.A. Aršinova ide o ďalšiu dôležitú knihu odhaľujúcu totalitárstvo leninizmu a trockizmu a ašpirácie slobodného hnutia pracujúcich a roľníkov v rokoch 1917-21...

Kompletný zoznam s vyše 150 titulmi žiadaj na našich kontaktných adresách

Noviny ŽERME BOHATÝCH vydáva Priama Akcia – členská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich. Noviny sú vydávané na vlastné náklady s cieľom agitovať za oprávnené požiadavky pracujúcich proti svojvôli zamestnávateľov a politikov! Radi uverejníme príspevky o problémoch a bojoch na pracoviskách. Redakcia si vyhradzuje právo krátiť texty. V prípade záujmu o informácie o našej činnosti, ďalšie publikácie či o objednávku ŽERME BOHATÝCH domov, nás kontaktuj na niektorej z týchto adries: Priama Akcia, PO Box 16, 840 08 Bratislava 48, najlepšie však cez e-mail: pa-ba@ziplip.com (Bratislava) alebo pa_vychod@yahoo.com (Východné Slovensko)